

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Paulo Constantinopolitano episcopo, & spiritus sancti oppugnatore
Macedonio. Capvt III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

haberet in animo, episcopum illum ad propriam sedem locumq; vestrae cum primis sanctimoniae gratia, restituere, & morte, vt fors humana fert, ante occupatus occumberet, quod id, quod erat sibi in optatis, explere posset, consentaneum certe existimaui, vt ipse institutum tam pii imperatoris mihi exequendum susciperem. Quanta autem obseruantia & honore hominem complexus fuerim, ab eo ipso, simul atq; in vestrum conspectum venerit, facile intelligetis. Nec mirum sane, me istud humanitatis officium erga illum declarasse. Nam cum quaedam vestri desyderii quasi effigies, tu grauis hominis persona ante oculos mentis obuersata, animum meum ad hoc ipsum commouit, vehementerq; cohortata est. Deus vos, fratres mei charissimi, sua prouidentia diu seruet incolumes. Istarum literarum subsidio Athanasius reditum consecutus, ecclesias Aegypti denuo administravit. At Arriani istud grauiter tulere, neque animo tranquillo potuerunt consistere: hincque crebrae seditiones concitatae. Quae res causa fuit, cur nouae infidiae Athanasio denuo tenderentur. Nam Eusebiani eum apud imperatorem magnopere insimulabant, quod homo seditiosus esset, quodq; contra leges ecclesiasticas, non iudicio episcoporum, sed suo ipsius arbitrio reuertisset. Verum quemadmodum istorum insidiis Alexandria rursus expulsus sit, mox idoneo loco dicitur. Per idem ferè tempus, Eusebio cognomento Pamphilo mortuo, Acacius episcopatum Caesareae Palaestinae capessit. Qui studiosus Eusebii imitator factus, & ab eo in sacris literis institutus, cum ad inueniendum quid diceret, tum ad inuenta oratione explicanda adeo aptus fuit, vt perdisertus euaderet, multosque libros memorabiles post se relinqueret. Non ita diu post Constantinus imperator, in bello contra Constantem fratrem suum illato, in Aquilia à ducibus Constantis interficitur. Quare imperii Romani pars, quae ad solis occasum spectat, Constanti, pars autem quae vergit ad solem orientem, Constantio cessit.

De Paulo Constantinopolitano episcopo, & spiritus sancti oppugnatore Macedonio.

CAPVT III.

Interea

INterea temporis moritur Alexander, inq; episcopatum Constantinopolitanū Paulus post eū succedit: quē episcopatū, vt Arriani & Macedoniani memorant, cōtra sententiam Eusebij episcopi Nicomediæ, & Theodori Heraclæ, vrbis Thraciæ episcopi (penes quos, vt episcopos finitimos, electio episcopi Constantinopolitani erat) ipse sibi per ambitum acquisiuerat: sed vt multis in ore est, ob testimonium Alexandri, cui succedebat, ab episcopis, qui tū fortē in vrbe commorabantur, ordinatus est. Nam Alexander, cum annos iam nonaginta octo natus esset, quorū viginti tres in episcopatu præclarē ac fortiter gerendō cōtriuisset, cumque esset de vita decessurus, sciscitantibus suis clericis, cui ecclesię administratio deferēda esset, Si virum, inquit pietate spectatum, aptumque simul ad docendum queritis, Paulum eligite: Sin hominem ad res ciuiles gerēdas, & consuetudinem cum principibus habendam idoneū desyderatis, Macedonius priores obtinet. Quinetiam fautores Macedonij, vtriq; quidem testimonium ab Alexandro tributum consententur, sed testimonium de rebus ciuilibus procurandis, & de eloquentiæ præstantia Paulo, testimonium autem piæ vitæ Macedonio datum prædicant. Nam Paulum vitam delicatam & dissolutam consecratum calumniabantur. Ex quorum confessione constat, Paulum disertum virum fuisse, & ad docendas ecclesias præstabilē. quem rerum euentus testificantur, neque vitam effusam egisse & intemperantem, neque ad consuetudinem principum aptum fuisse. Nam insidias aduersariorum (quales venisimile est viros in eiusmodi rebus solertes machinari) ab se minimē depulit: imò verò etiam cum multitudini percharus esset, malitia eorum, qui id temporis doctrinā fidei in concilio Nicæno confirmatam reijciebant, non parum accepit incōmodi. Ac primum in crimē quod vitā neutiq; piē egerat, vocatus, ecclesia Cōstātinopolitana eiecitur. Ad extremū, addicitur exilio: vbi per insidias eorū, qui eadem illi machinabantur, miserandum in modum strangulatum occubuisse ferunt. Cæterum ista quidem post acciderunt.

*De tumultu propter Pauli ordinationem
exorto. CAPVT IIII.*

Per id